

Hoe leer je léven uit Gods beloften?

's Middags stelden we de vraag: maar hoe kom je daar nu bij, bij troost vinden in Gods beloften? Hoe leer je léven uit Gods beloften? Ik heb iets gezegd over 3 woorden die mij daarin hielpen.

Gedenken

Daarmee bedoel ik heel kort: bedenken wie de HERE is, wat Hij deed, en bedenken dat Hij vandaag niet anders is. Gedenken is méér dan terugdenken aan. Het is je aandacht richten op wat de HERE heeft gedaan, om vandaaruit Hem je vertrouwen weer te geven. In 1 Kron.16: 12,15 lees je een opdracht Gods wonderen en verbond te gedenken. Het is dat je je bewust in gedachten laat brengen: zó is de HERE; een God die bevrijdt, die genadig vergeeft, die zijn liefde heeft bewezen, en die machtig bleek om te doen wat Hij heeft beloofd. En Hij blijft Dezelfde, ook als de omstandigheden van nu wat anders lijken te zeggen.

Want soms kunnen de omstandigheden je lijken te vertellen dat God je níet hoort of ziet. We lazen Klaagliederen 3, een lied vanuit lijden, waarin de dichter worstelt met hoe God daarmee te maken heeft. *'Hij sluit mij in en omringt me met gif en tegenspoed, Hij loert op mij als een beer of een leeuw, hij verscheurt me en verwoest mijn leven, Hij laat me mijn tanden stukbijten op stenen'*, zegt de dichter, en Hij antwoordt niet als ik om hulp roep. Tot het uiteindelijk zó voelt, vers 18: *'verdwenen is mijn glans, vervlogen mijn hoop op de HEER'*.

Maar wat doet die dichter om vérder te komen? Hij gaat 'gedenken' (vs 21). Letterlijk staat er: 'dít zal ik terugbrengen in mijn hart'. Dat kost inspanning, het is dat je koste wat het kost wilt onthouden: mijn vragen, mijn pijn, mijn verdriet, dat is niet alles. Het is een bijna koppig besluit je vast te houden aan iets dat naast het lijden óók waar is, namelijk: dat Gods ontferming geen grenzen kent en zijn goedertierenheid niet eindigt (vs 22,23). God is trouw, voorgoed. En dát moet je je bewust in je herinnering brengen.

Belijden

Zodat je het ook zelf gaat zeggen: Here God, U bént trouw, en genadig. U hebt het laten zien, ik zing over wat U gedaan hebt, en zo realiseert mijn hart zich opnieuw wie U bent. Soms werkt het echt zo, dat je moet zingen. Je krijgt het door liederen als het ware voorgezegd, dingen waar je zelf niet meer op komt. Je wordt uitgenodigd om mee te zingen boven jezelf uit, mee te zingen om te leren vertrouwen. Want als je zingt over wat God gedaan heeft en Wie Hij is, zing je het jezelf als het ware opnieuw te binnen dat het echt veilig is om Hem je vertrouwen te geven.

Als de dichter van Klaagliederen 3 zich zo Gods trouw te binnen brengt en zich opnieuw realiseert wie God is, komt hij tot deze belijdenis: *'mijn enig bezit is de Heer'*. God is trouw, ook voor mij! Al heb ik alles verloren, de HERE is tóch mijn hoop. Dat is teruggevonden geloof midden in het verdriet. Het is terwijl het nog donker is, zeggen: mijn zekerheid, mijn verwachting, mijn hoop, dat is toch mijn trouwe hemelse Vader. Belijden heeft dus heel vaak te maken met nazeggen wie God is, terwijl je het niet ziet.

Beleven

Om vervolgens te zeggen: HERE, als U dan goed bent, ook voor mij, dan wil ik ook schuilen bij U. Dan vlucht ik naar U toe met heel mijn leven, met mijn schuld, mijn angst, mijn pijn. Hem dus ook

daadwerkelijk je vertrouwen te géven. Want dan ga je het merken, dat Hij goed is, en ga je zijn troost en nabijheid ervaren.

Klaagliederen 3:25 zegt: *'Goed is de HEER voor wie Hem zoekt en alles van Hem verwacht'*. En Hem zoeken, dat is een actief je naar zijn hulp en nabijheid uitstrekken. Het is mét je onbeantwoorde vragen, en mét de pijn die blijft, leven vanuit het geloof dat Hij genoeg voor je is. Zeggen: Here, U bént trouw en genadig, en daarom zoek ik mijn hulp nergens anders dan bij U. En als we dat doen, dan belooft God dat Hij ons niet beschaamt. Dat Hij Zich wil laten vinden, beter: dat wij ons door Hem mogen laten vinden.

Psalm 77

Tenslotte lezen we nog één psalm, als voorbeeld van 'gedenken, belijden, beleven'. Psalm 77, een lied uit de diepte, van iemand die het echt niet meer weet. Iemand die in zijn lijden het zicht op God is kwijtgeraakt, Hem niet kan volgen en geen troost bij Hem meer kan vinden: *'luid roep ik God, ik schreeuw het uit, luid roep ik God - dat Hij mij hoort.. bij nacht hef ik mijn handen, rusteloos, mijn ziel laat zich niet troosten. Ik denk aan God en moet zuchten, mijn gedachten vermoeien mijn geest.. U laat me mijn ogen niet sluiten, van onrust vind ik geen woorden'*.

De dichter, Asaf, denkt terug aan de tijd dat Hij het góed had met God: *'ik zie terug op voorbije tijden op de dagen en jaren van vroeger'*. Maar dat terugdenken doet pijn, want: waar bent U nú? God, bént U er nog wel, voor mij?.. ziet U mij wel?.. *'zou de Heer voor eeuwig verstoten, zou Hij niet langer liefhebben?'*. Ja, zegt Asaf zelfs, de hand van de Allerhoogste is tégen mij. En waar moet je dan nog heen? Als je je zo alleen gelaten voelt in je verdriet, en God, van wie je altijd dacht dat Hij er voor je was, blijft stil...

Maar dan komt er een omslag, tussen vers 11 en 12 in. Asaf gaat 'gedenken': *'ik denk terug aan de daden van de HEER - ja, ik denk aan uw wonderen van vroeger, ik overweeg elk van uw werken en houd in gedachten uw grote daden'*. Hij denkt aan de wonderen die God deed, hoe Hij zijn volk bevrijdde, en vooral aan de bevrijding door de Schelfzee, het wonderlijke daarvan: *'door de zee liep uw weg, maar uw voetsporen bleven onzichtbaar'*. Het is soms echt niet te volgen, wat God doet, maar het feit is er: Hij hééft zijn volk bevrijd; *'U leidde uw volk als een kudde'*.

Wat Asaf doet is *gedenken*, en *belijden*: God, U wás een Bevrijder en een Herder, toen, en U verandert niet - dan bent U het ook nu! En dan kunt U ook mijn leven in uw hand houden. En ook *beleven*, want het is alsof de onrust van het begin langzaam tot rust is gekomen: U bent trouw, tóch. En dan kan ik me, wat er ook speelt, en waar ik ook niets van begrijp, wel aan U toevertrouwen.

Dat mogen ook wij doen, als wij Gods troost zoeken. Onze vragen stellen, zoals Asaf, zoals Job. Maar ook: God laten antwoorden. Asaf ontdekte opnieuw wie de Here is in antwoord op zijn klacht. God leerde hem te 'gedenken' om zo te gaan beseffen: als U toen zó was, dan is het nu niet anders, U verandert niet. En ook al begrijp ik U niet, dan betekent dat niet dat U niet te vertrouwen bent. En ook al zie ik U niet, dat betekent niet dat U mij vergeten bent.

U hebt uw liefde bewezen, zo onvergelijkelijk, maar dan betekent dat ook dat ik niet door U alleen gelaten ben, dat uw genade voorbij is. Wie U bent, en wat U deed, dát doet ertoe. U bent Dezelfde, altijd. Dan ga je zachtjes zeggen, door tranen heen: dank U wel dat U mij wilt leren waar ik het moet zoeken: *'heel dicht bij U, mijn God, zal ik gelukkig zijn'*.

